

DISCURS DE BARACK OBAMA EN LA SEVA PRESA DE POSSESSIÓ COM A 44È PRESIDENT DELS ESTATS UNITS (20.01.09)

Compatriotes:

Sóc avui aquí amb humilitat davant la tasca a què ens enfrontem, agraït per la confiança que m'ha estat atorgada, conscient dels sacrificis dels nostres avantpassats. Agraïco al president George Bush el seu servei a la nostra nació, així com la generositat i cooperació que ha demostrat al llarg d'aquesta transició.

Ja són 44 els nord-americans que han fet el jurament presidencial. Aquestes paraules han estat pronunciades durant mareas de prosperitat i aigües tranquil·les de pau. I, no obstant, a vegades el jurament es fa enmig de núvols i furioses tempestes. En aquests moments, els Estats Units s'han mantingut no només per la perícia o la visió dels alts càrrecs, sinó també perquè nosaltres, el poble, hem estat fidels als ideals dels nostres antecessors i als nostres documents fundacionals.

Així ha estat. I així ha de ser amb aquesta generació de nord-americans.

Que estem enmig d'una crisi és un fet molt assumit. La nostra nació està en guerra davant d'una xarxa de gran abast de violència i odi. La nostra economia està greument debilitada com a conseqüència de la cobdícia i la irresponsabilitat d'alguns, però també pel fracàs col·lectiu a l'hora d'elegir opcions difícils i de preparar la nació per a una nova era.

S'han perdut cases i llocs de treball i s'han tancat empreses. El nostre sistema de salut és car; les nostres escoles han fallat a massa persones, i

cada dia que passa aporta noves proves que la manera com hem utilitzat l'energia reforça els nostres adversaris i amenaça el nostre planeta.

Aquests són els indicadors d'una crisi, segons les dades i les estadístiques. Menys tangible però no menys profunda és la pèrdua de confiança en el nostre país, un temor persistent que el declivi dels Estats Units és inevitable i que la pròxima generació ha de reduir les seves expectatives.

Avui us dic que els desafiaments a què ens enfrontem són reals. Són seriosos i són molts. No els superarem fàcilment o en un curt període de temps. Però els Estats Units han de saber que hi farem front.

Avui ens hem reunit perquè hem elegit l'esperança davant la por, la unitat de propòsits sobre el conflicte i la discòrdia. Avui hem vingut a proclamar la fi de les queixes mesquines i les falses promeses, de les recriminacions i els dogmes caducs que durant massa temps han estrangulat la nostra política.

Continuem sent una nació jove, però, segons les paraules de les Escriptures, ha arribat el moment de deixar de banda els infantilismes. Ha arribat el moment de reafirmar el nostre esperit de fermesa: d'elegir la nostra millor història; de portar cap endavant aquest valuós do, aquesta noble idea que ha passat de generació en generació: la promesa divina que tothom és igual, tothom és lliure i tothom es mereix l'oportunitat d'aconseguir la felicitat plena.

Al reafirmar la grandesa de la nostra nació, som conscients que la grandesa mai és un regal. S'ha de guanyar. El nostre camí mai ha estat

de decreceres o de conformar-se amb menys. No ha estat un camí per als pusil·lànimes, per als que prefereixen l'oci al treball o només busquen els plaers de la riquesa i la fama. Més aviat, han estat els que han assumit riscos, els que actuen, els que fan coses --alguns d'ells reconeguts, però més sovint homes i dones desconeguts en la seva tasca-- els que ens han portat cap endavant pel llarg, escarpat camí cap a la prosperitat i la llibertat.

Per nosaltres es van emportar les seves poques possessions materials i van viatjar a través dels oceans a la recerca d'una nova vida.

Per nosaltres van treballar en condicions infrahumanes i es van establir a l'oest; van suportar el fuet i van llaurar la dura terra.

Per nosaltres van lluitar i van morir en llocs diversos com Concord i Gettysburg, Normandia i Khe Sahn.

Una vegada i una altra aquests homes i dones van lluitar i es van sacrificar i van treballar fins a tenir llagues a les mans perquè nosaltres poguéssim tenir una vida millor. Veien els Estats Units més grans que la suma de les nostres ambicions individuals, més grans que totes les diferències d'origen, riquesa o facció.

Aquest és el viatge que continuem avui. Continuem sent la nació més pròspera i poderosa de la Terra. Els nostres treballadors no són menys productius que quan va començar aquesta crisi. Les nostres ments no són menys inventives, els nostres béns i serveis no són menys necessaris que la setmana passada, el mes passat o l'any passat. La nostra capacitat no ha disminuït. Però el temps de l'immobilisme, de la

protecció d'interessos limitats i d'ajornar decisions desagradables, aquell temps segurament ja ha passat. Des d'avui mateix, hem d'aixecar-nos, treure'ns la pols i tornar a començar la tasca de refer Amèrica.

Perquè allà on mirem, hi ha feina a fer. L'estat de l'economia requereix una acció audaç i ràpida i actuarem no només per crear nous llocs de treball, sinó també per aixecar nous fonaments per al creixement. Construïrem carreteres i ponts, les xarxes elèctriques i les línies digitals que alimenten el nostre comerç i ens mantenen units.

Posarem la ciència al lloc on es mereix i aprofitarem les meravelles de la tecnologia per augmentar la qualitat de la sanitat i reduir el seu cost. Utilitzarem el sol, el vent i la terra per alimentar els nostres automòbils i fer funcionar les nostres fàbriques. I transformarem les nostres escoles i universitats per fer front a les necessitats d'una nova era.

Tot això ho podem fer. I tot això ho farem. Alguns qüestionen l'amplitud de les nostres ambicions i suggereixen que el nostre sistema no pot tolerar un excés de grans plans. Les seves memòries són limitades. Perquè han oblidat el que aquest país ja ha fet, el que homes i dones lliures poden aconseguir quan la imaginació s'uneix a l'interès comú i la necessitat a la valentia.

El que els cíncics no entenen és que el terreny que trepitgen ha canviat i que els arguments polítics estèrils que ens han consumit durant massa temps ja no serveixen.

La pregunta que ens fem avui no és si el nostre Govern és massa gran o petit, sinó si funciona, ja sigui per ajudar les famílies a trobar llocs de

treball amb un sou decent, donar una sanitat que poden pagar i una jubilació digna. Allà on la resposta és sí continuarem avançant i allà on la resposta és no, posarem fi als programes. I als que movem el diner públic se'ns demanaran comptes per gastar amb saviesa, canviar els mals hàbits i fer la nostra feina a la llum del dia, perquè només llavors podrem restablir la confiança vital entre un poble i el seu Govern.

La qüestió per a nosaltres tampoc és si el mercat és una força positiva o negativa. El seu poder per generar riquesa i expandir la llibertat no té rival, però aquesta crisi ens ha recordat a tots que sense vigilància el mercat pot descontrolar-se i que una nació no pot prosperar durant gaire temps si afavoreix només els rics. L'èxit de la nostra economia sempre ha depès no només de la dimensió del Producte Interior Brut, sinó també de l'abast de la nostra prosperitat, de la nostra habilitat d'oferir oportunitats a tots els que ho desitgin, no per una qüestió de caritat, sinó perquè és la via més segura pel bé comú.

Pel que fa a la nostra defensa comuna, rebutgem com a falsa l'elecció entre la nostra seguretat i els nostres ideals. Els nostres pares fundadors, enfrontats a perills que a penes podem imaginar, van redactar una carta per garantir l'imperi de la llei i els drets humans, una carta que s'ha expandit amb la sang de generacions. Aquells ideals encara il·luminen el món i no hi renunciarem per conveniència. I als altres pobles i governs que ens observen avui, des de les grans capitals fins al petit poble on va néixer el meu pare: sapigueu que Amèrica és l'amiga de cada nació i cada home, dona i nen que persegueix un futur de pau i dignitat, i que estem preparats per assumir el lideratge una vegada més.

Recordeu que generacions anteriors es van enfrontar al feixisme i al comunisme no només amb míssils i tancs, sinó amb sòlides aliances i fermes conviccions. Van entendre que el nostre poder sol no pot protegir-nos ni ens dóna dret a fer el que ens sembli. Sabien, contràriament, que el nostre poder creix a través del seu ús prudent, que la seguretat emana de la justícia de la nostra causa, la força del nostre exemple i les qualitats de la temperància, la humilitat i la contenció.

Som els guardians d'aquest patrimoni. Guiats una altra vegada per aquests principis, podem fer front a aquestes noves amenaces que exigeixen encara més esforç, fins i tot més cooperació i entesa entre les nacions. Començarem a deixar l'Iraq, de manera responsable, al seu poble, i a forjar una pau guanyada amb dificultat a l'Afganistan.

Amb vells amics i antics contrincants, treballarem, sense descans, amb l'objectiu de reduir l'amenaça nuclear i fer retrocedir el fantasma d'un planeta que s'escalfa. No demanarem perdó pel nostre estil de vida, ni tampoc vacil·larem a defensar-lo.

Per a aquells que pretenen aconseguir els seus fins mitjançant el foment del terror i de les matances d'innocents, els diem, des d'ara, que el nostre esperit és més fort i que no es pot trencar. No podeu perdurar més que nosaltres, i us vencerem.

Perquè sabem que la nostra herència multiètnica és una fortalesa, no una debilitat. Som una nació de cristians i musulmans, jueus i hindús, i també de no creients. Estem formats per totes les llengües i cultures, procedents de cada racó d'aquesta Terra; perquè hem passat el mal trago de la guerra civil i la segregació, i hem ressorgit més forts i més

units d'aquest capítol negre, no podem evitar creure que els vells odis s'esvairan algun dia, que les línies divisòries entre tribus aviat es dissoldran; que mentre el món s'empetiteix, la nostra humanitat comuna es revelarà; i en aquest sentit Amèrica ha d'exercir el seu paper en el naixement d'una nova era de pau.

Al món musulmà, busquem un nou camí, basat en l'interès i el respecte mutus. A aquells líders en diferents parts del món que pretenen sembrar el conflicte, o culpar Occident dels mals de les seves societats, sapigueu que els vostres pobles us jutjaran pel que podeu construir, no pel que destruïu.

A aquells que s'aferren al poder mitjançant la corrupció i l'engany i la repressió de la dissidència, heu de saber que esteu en el costat equivocat de la Història; però us allargarem la mà si esteu disposats a obrir el puny.

Als pobles de les nacions més pobres, ens comprometem a col·laborar amb vosaltres perquè les vostres granges floreixin i que hi flueixin aigües netes; per donar menjar als cossos desnodrits i alimentar les ments famolenques. I a aquelles nacions que, com la nostra, disfruten de relativa abundància, els diem que no ens podem permetre més la indiferència davant el patiment fora de les nostres fronteres, ni podem consumir els recursos del món sense tenir-ne en compte les conseqüències. Perquè el món ha canviat, i nosaltres hem de canviar amb ell.

Al contemplar el camí que s'obre davant nostre, recordem amb humil agraïment aquells nord-americans valents que, en aquest mateix

moment, patrullen deserts llunyans i muntanyes distants. Tenen alguna cosa a dir-nos, igual que els herois caiguts que descansen a (el cementiri nacional de) Arlington murmuren des dels temps llunyans. Els rendim homenatge, no només perquè són els guardians de la nostra llibertat, sinó també perquè encarnen l'esperit de servei; la voluntat de trobar sentit en alguna cosa més gran que ells mateixos. No obstant, en aquest moment --un moment que definirà una generació-- és precisament aquest esperit el que s'ha d'instal·lar en tots nosaltres.

Per molt que el Govern pugui i hagi de fer, en última instància aquesta nació depèn de la fe i la fermesa del poble nord-americà. És la bondat d'acollir un estrany quan es trenquen els dics, l'abnegació dels treballadors que prefereixen retallar els seus horaris abans que veure un amic perdre el seu lloc de treball, cosa que ens fa superar els nostres moments més foscos. És la valentia del bomber al pujar una escala plena de fum, però també la voluntat del progenitor de cuidar un nen, el que al final decideix la nostra sort.

Els nostres desafiaments podrien ser nous. Les eines amb què hi fem front podrien ser noves. Però aquells valors dels quals depèn el nostre èxit --el treball dur i l'honestedat, la valentia i el joc net, la tolerància i la curiositat, la lleialtat i el patriotisme-- aquestes coses són antigues. Aquestes coses són verdaderes. Han sigut la força silenciosa darrere del nostre progrés durant tota la nostra història. El que s'exigeix, per tant, és el retorn a aquestes veritats.

El que se'ns demana ara és una nova era de responsabilitat, un reconeixement, per part de cada nord-americà, que tenim deures envers nosaltres, la nostra nació, i el món, deures que no acceptem a desgrat,

sinó que acollim amb alegria, fermes en el coneixement que no hi ha res tan gratificant per a l'esperit, tan representatiu del nostre caràcter que entregar-ho tot en una tasca difícil.

Aquest és el preu i la promesa de la ciutadania.

Aquesta és la font de la nostra confiança, saber que Déu ens ha cridat per donar forma a un destí incert.

Aquest és el significat de la nostra llibertat i del nostre credo de manera que homes i dones i nens de totes les races i de totes les fes poden unir-se, de cap a cap d'aquesta magnífica esplanada, per celebrar que un home el pare del qual, fa menys de 60 anys, no haurien servit en un restaurant ara és davant vostre per prestar el jurament més sagrat.

Així que, assenyalem aquest dia fent memòria de qui som i que llarg que ha sigut el camí recorregut. L'any del naixement d'Amèrica, en un dels mesos més freds, una reduïda banda de patriotes s'ajuntaven davant les minvants fogueres a la vora d'un riu gelat. La capital va ser abandonada. L'enemic avançava. La neu estava tacada de sang. En un moment en què el desenllaç de la nostra revolució estava més en dubte, el pare de la nostra nació va ordenar que es llegissin al poble aquestes paraules:

"Que s'expliqui al món del futur... que en les profunditats de l'hivern, quan res excepte l'esperança i la virtut podien sobreviure... l'urbs i el país, alarmats davant la imminència d'un perill comú, van sortir a defensar-lo".

Amèrica. Davant els nostres perills comuns, en aquest hivern de les nostres privacions, recordem aquestes paraules eternes. Amb esperança i virtut, esquivem novament els corrents gelats, i aguantem les tempestes que ens caiguin a sobre. Que els fills dels nostres fills diguin que quan vam ser posats a prova ens vam negar a permetre que aquest viatge acabés, no vam girar per retrocedir, i amb la vista posada a l'horitzó i la gràcia de Déu a sobre nostre, portem aquell gran regal de la llibertat i el fem a mans de les generacions venidores.

Gràcies, que Déu us beneeixi, que Déu beneeixi Amèrica.

Traduït per El Periódico de Catalunya